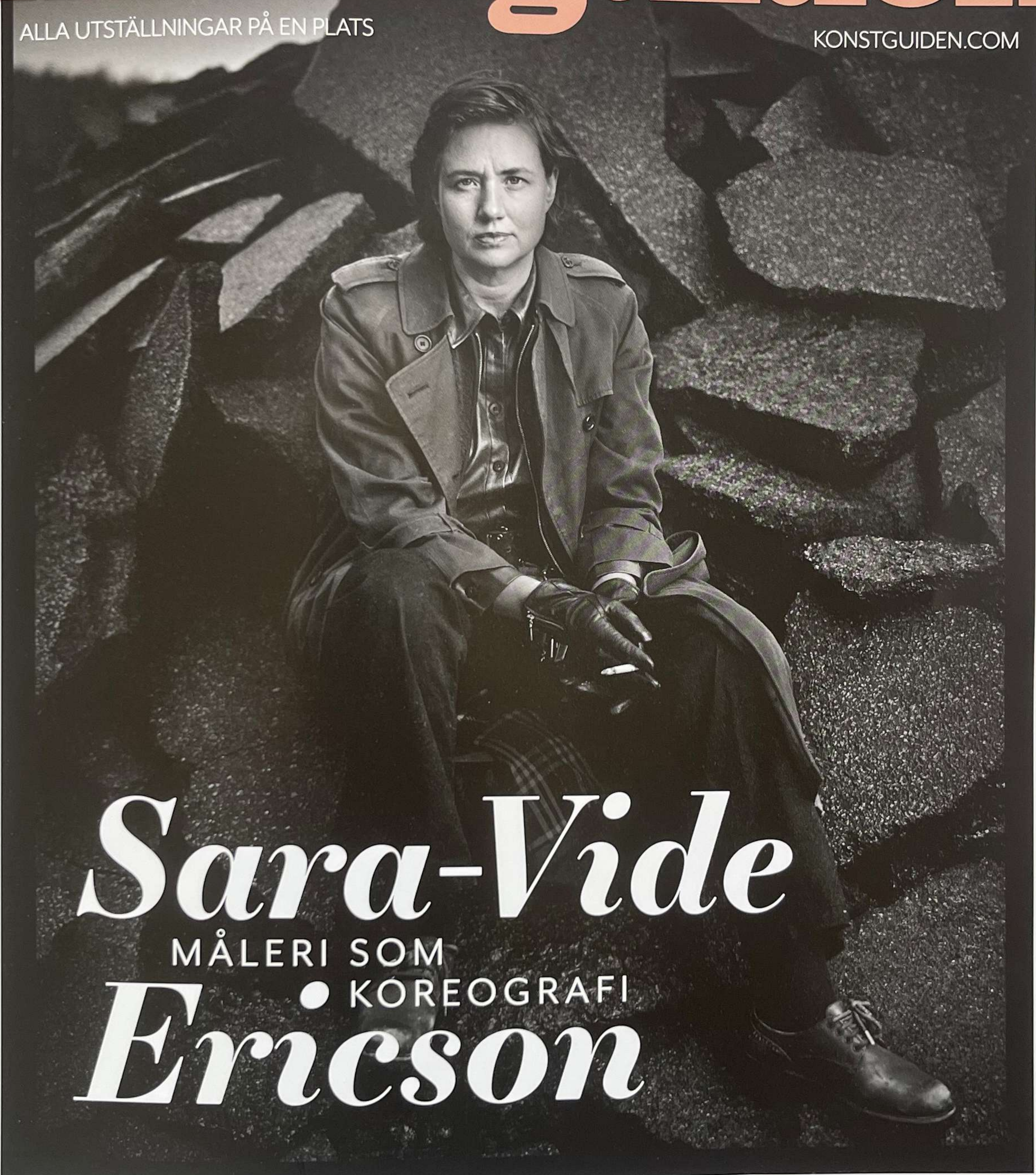


Konstguiden

VÅR 2026

ALLA UTSTÄLLNINGAR PÅ EN PLATS

KONSTGUIDEN.COM



Sara-Vide MÅLERI SOM • KOREOGRAFI Ericson

INTERVJU

**CARL JOHAN
DE GEER**

FORTFARANDE
ALLTID PÅ VÄG

KONSTUPPLEVELSE

**KARIN
SIDÉN**

KAN KONSTEN
SJUNGA?

PORTRÄTT

**ANTTI
LAITINEN**

NATUR &
MOTSTÅND

KONSTSAMLAREN

**CHRISTINE
MACK**

PASSION SOM
SMITTAR



SARA-VIDE ERICSON

Ser måleriet som en del av sin egen kropp

Konstguiden träffade en ytterst upptagen och fullbokad Sara-Vide som är i full fart med att skapa nya verk till kommande utställningar hemma och utomlands. Samt en stor separatutställning som nu kommer till Norrköping.

TEXT JENNY DANIELSSON FOTO THRON ULLBERG

S

LAKTAREN RINGDE OCH frågade om jag inte vill ha skinnet, berättar konstnären Sara-Vide Ericson. Klart att du ville, tänker jag och beundrar den brokiga teckningen som breder ut sin under mina fötter.

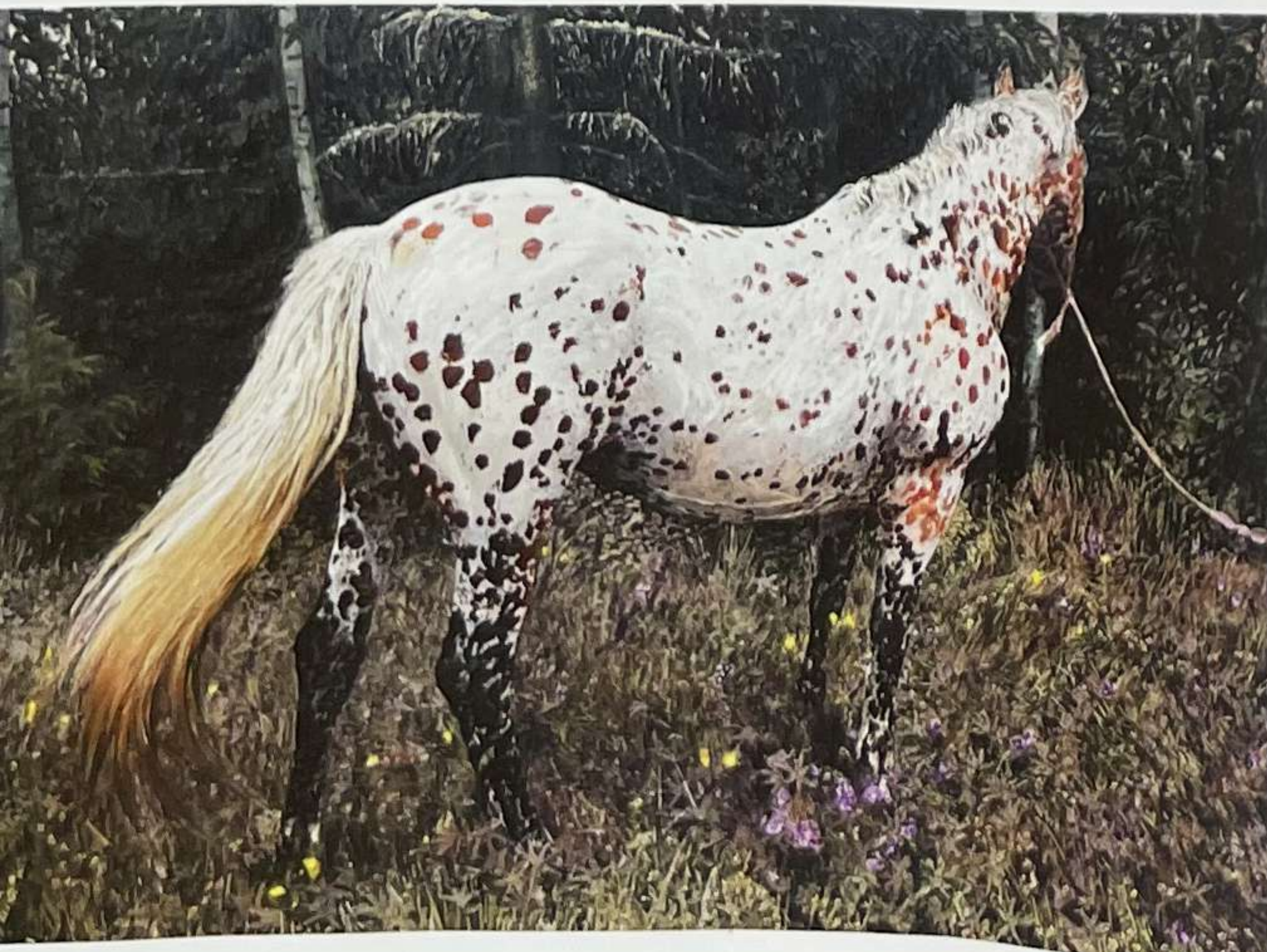
Sara-Vide mötte upp mig och min hund på tågstationen i Bollnäs och efter tio minuter i bilen sitter vi nu med morgonkaffe i hennes enorma ateljé. Hon har nyligen flyttat hit och kom för inte så länge

sedan tillbaka från en expedition till Nordpolen. Hon understryker hur bra det är att jag kunde komma just idag, poängterar att hon aldrig tar emot besök mitt i en arbetsprocess och att studion just nu är i ett mellanläge. Utmed ena väggen står ett antal färdiga målningar som snart ska skeppas till en utställning i New York. Hon har planerat att åka till öppningen om ett par veckor, men har inte hunnit köpa biljett. Framför allt ser hon fram emot att snart sätta i gång med målningarna inspirerade av sin resa på Ishavet.

Skinnet på golvet är hästen som stått modell för *Supernatural Helper*, en målning på 190 x 280 cm, i olja,

»UNDER DE FÖRSTA ÅREN VAR HAN ISKALL OCH SA INGENTING. JAG FICK ALDRIG BERÖM ELLER NÅGONTING OCH DET ÄR JAG SÅ ENORMT TACKSAM ÖVER. PÅ DEN TIDEN KUNDE JAG VARA EN SÅN PEOPLE PLEASER«

Supernatural Helper, 2022. 190x280 cm.



pastell och guldpigment på duk som avbildar en häst i ett skogsbryn, med hovarna i halvhögt gräs med inslag av blommor i gult och lila. Målningen har bland annat visats på V1 Gallery i Köpenhamn och återges i katalogen *Desire of the Tail* som publicerades i samband med en soloutställning på Svenska institutet i Paris 2024.

SARA-VIDE ERICSON (f. 1983) tillhör en av vår tids mest uppmärksammande konstnärer och har redan ett pärlband av imponerande utställningar bakom sig. Bonniers konsthall i Stockholm och Buffalo AKG Art Museum i Buffalo är några större institutioner som lyft fram hennes säregna figurativa måleri. I varenda artikel jag hittar om henne framhålls hennes känsla för natur, råa materialval och skicklighet som målare. Överallt poängterar man att hon gräver där hon står, att det här är ett konstnärskap som bygger på det som hon har omkring sig.

De senaste femton åren har Sara-Vide bott i sin barndoms trakter i Hälsingland, målat, ofta fört loggbok över sitt arbete och gjort en enastående karriär. Innan dess var hon student på Kungliga konsthögskolan i Stockholm. En tid som hon beskriver som isolerad på Skeppsholmen. På Market-mässan i Stockholm 2010 presenterade Galleri Magnus Karlsson ett antal målningar ur serien Rida. Det var första gången som en bredare konstpublik mötte hennes verk och hon uppmärksammades stort. Målningarna hade hon arbetat med i Kina, dit hon tagit sig via ett stipendium och sin vana trogen mest varit för sig själv och målat i en hyrd ateljé. Jag undrar vad det betytt för henne att ha haft galleristen Magnus Karlsson vid sin sida under alla år?

– Det har varit jätteviktigt. Under de första åren var han iskall och sa ingenting. Jag fick aldrig beröm eller någonting och det är jag så enormt tacksam över. På den tiden kunde jag vara en sån people pleaser.

Hon betonar att det varit en lång och mödosam resa att nå fram till att hon nu kan känna att måleriet är som ett organ som agerar i kroppen. Under vårt samtal återkommer hon ofta till det påtagliga, både det fysiska mötet med naturen och arbetet i studion. Hon summerar:

– Mitt måleri är ett resultat av koreografi.

Koreografi handlar om att gestalta upplevelser. När man möter en målning av Sara-Vide inkluderar det alltid att man också möter hennes upplevelse av det avbildade. Hon uttrycker det som att hon går ut och "vevar i skogen" och hittar motiven. Agerandet må förevisas fotografiskt, men upplevelsen är minst lika betydelsefull för målningarna. Hon beskriver att hon måste ha upplevt känslan för att kunna återge den. Det är en naturtrogen äkthet som man också känner som betraktare av hennes verk. När hon porträtterat sig själv barfota i vatten uppfattar man hur fruktansvärt kallt det

Sara-Vide i sin stora ateljé. På golvet ligger det omtalade skinnet från hästen till målningen *Supernatural Helper*.





T.v. Sara-Vide Ericson, *The Storm Within*, 2021.
T.n. Sara-Vide Ericson, *Heartwood Nation*, 2025.

UNDER VÅREN 2026 öppnar Norrköpings museum den omfattande utställningen *Subterranean Hunger* som tidigare visats på konsthallen Gammel Strand i Köpenhamn. Sara-Vide förtydligar hur det i stort kommer att vara samma målningar som visas, men att varje utställning är unik och varje presentation alltid måste utformas efter de specifika rummen. Hon lägger alltid mycket tid på att få det rätt. När vi ses hänger några verk som visats på Gammel Strand på Liljevalchs utställning; Stockholms kosmologier, en återkommande gruppställning som sätter fokus på "det internationella och kosmopolitiska i stadens samtids konstscen". För bara ett par dagar sedan stod jag och kände mig liten intill målningen *Subterranean Concious* som lånats in från Kunsten Museum of Modern Art Aalborg. Målningen är nästan 3 meter hög och 5 meter lång och avbildar två hundar, ett barn och en vuxen gestalt som rör sig tillsammans över ett enormt landskap uppbyggt av färg i tjocka lager. Sara-Vide tycker att installationen fungerar och berättar att det är en släde följet har med sig på färden.

SARA-VIDES SENASTE resa var alltså på isbrytaren Oden. Polarforskningssekretariatet har sedan 1988 bjudit in konstnärer att följa med forskningsexpeditionerna till polartrakterna. Både konstnären och Polarforskningssekretariatets direktör Åsa Lindgren intervjuades i P1 Kultur vid kajen innan avfärd. Konstnärsprogrammet är av största vikt för expeditionerna, påpekade direktören och en viktig tradition som man absolut måste bevara. Hon påminde att det i står i regeringsbrevet att de har

måste dragit utmed benen och har man klappat en häst vid ett skogsbyn kan jag intyga att det är ett minne som blir en oundviklig del när man tar sig an målningen av skäcken som nämndes tidigare i den här texten.

UTOMHUS ÄR EN lika viktig plats för Sara-Vides konstnärskap som arbetet inne i ateljén. Hon har sedan barnsben rört sig i skog och mark och återberättar en härresande händelse när hon som tonårig tillsammans med sin Connemara-ponny sögs fast i en myr. De överlevde, men det var nära. Hon återger känslan när man står på gränsen och är övertygad om att man ska dö. I nästa andetag berättar hon att hon under senare år varit svårt sjuk. Den autoimmuna sjukdomen som drabbade henne höll faktiskt på att ta knäcken på henne, men hon lyckades aldrig dra ner på arbetstempot. En kraftansträngning som jag anar kommer från samma källa som krävdes för att få upp hästen ur kärret. Nu mår hon bra och är uppenbart entusiastisk inför framtiden. Det finns något radikalt, sant och obevligt över Sara-Vide. Kanske kan man summera att måla är och omfattar allt för henne och att hennes liv i all enkelhet handlar om att ägna sig åt det? I alla händelser är hon en av de mest genuint passionerade människorna jag träffat.





**SARA-VIDE
ERICSON**
Subterranean Hunger
Norrköpings
Konstmuseum
21 mars – 1 nov

fylld av illamående och sjösjuka ombord. Men när den biten väl var avklarad var också gruppdynamiken satt. Hon verkar njutit allt som avskildheten och rutinerna tillsammans med de andra 72 ytterst noggrant utvalda personerna gav.

I STUDIO LIGGER ett stort antal mindre verk från resan i prydliga rader. Det är inte länge sedan hon skrev under kontraktet på den här stora lokalen med vita väggar, rejäl takhöjd och praktisk vikport, men allt är redan påtagligt arrangerat för hennes arbete. Färgtuberna ligger definitivt i den ordning hon vill ha dem och alldeles snart ska hon påbörja arbetet med utställningen inspirerad av resan som kommer att visas på Galleri Magnus Karlsson framöver.

Innan avresan till Nordpolen sålde Sara-Vide sin häst. Hon skulle vara borta så länge att det kändes enklast. I nästa vecka ska hon vara hundvakt, men just nu har hon varken egen hund eller häst. Det är ingen vild gissning att Sara-Vide snart är djurägare igen och det skulle inte förvåna mig det minsta om hon någon gång skulle bli med skeppskatt. ○

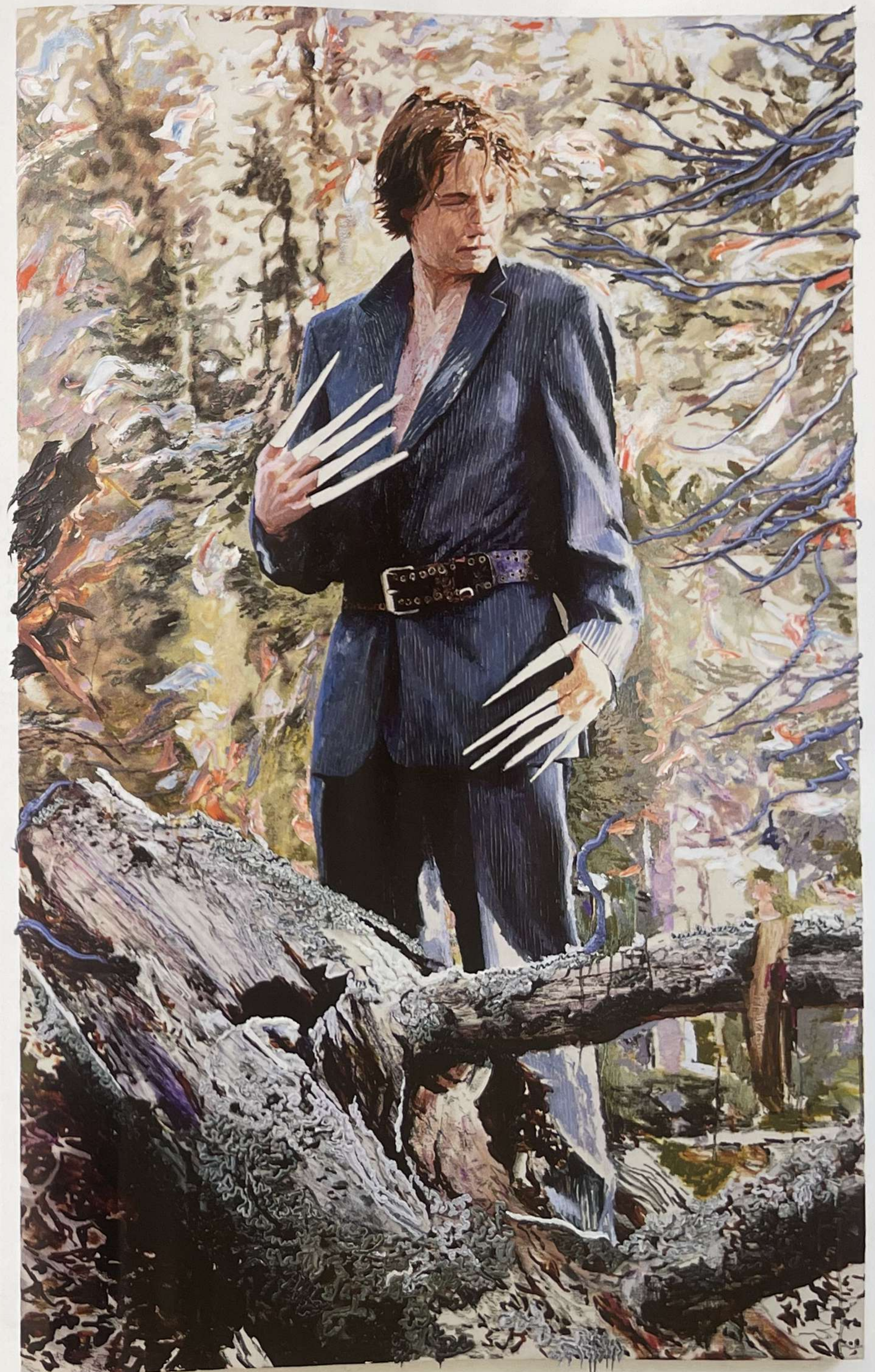
Sara-Vide Ericson, *Sitting Duck*, 2025.

»EXPEDITIONER ÄR MIN NYA GREJ«

i uppdrag att öka kunskapen om polartrakterna och att konstnärerna är ovärderliga i det arbetet. Givetvis passar jag på att fråga hur Sara-Vide haft det på den nästan två månader långa resan?

– Fantastiskt. Expeditioner är min nya grej.

Hon är upprymd av hela upplevelsen och pratar livligt om de rigorösa förberedelserna, hur hon slet med ansökningen och hur bra hon arbetade ombord i sin container. Visst tog det tid att komma in i fartygets rytm, men så här i efterhand önskar hon att hon haft med sig ännu mer material ombord. Hon visar en målning och förklarar att det är flytande blyerts som lyckas återge Ishavet så bra. I noggrant markerade plastpåsar finns sediment hon fått med sig från havets botten, material som hon ser fram emot att använda i kommande målningar. Oden är en isbrytare och Sara-Vide berättar att den går dåligt i öppet vatten och att den första sträckan från Svalbard norröver, innan de kom fram till isen, var



Sara-Vide
Ericson,
Wolverine,
2025. Oil on
canvas. 190
x 120 cm.